

CRÍTICA D'ARQUITECTURA

Nova vida a Montbau

LLÀTZER MOIX

Montbau, el barri aixecat al peu de Collserola seguint l'ideari racionalista, ja té més de mig segle de vida. El pas del temps s'acusa als seus edificis, de disseny sovint interessant però discreta qualitat constructiva. Per això és doblement oportuna la rehabilitació de la peça que, en origen, va ser escola del barri i ara allotja la biblioteca Montbau Albert Pérez Baró.

Aquest edifici va néixer amb tres naus paral·leles, caracteritzades pels pòrtics de formigó inclinats, els sostres i les clara-boies: una arquitectura que parla, a una altra escala, el llenguatge de bona part dels habitatges del barri. Per això Núria i Jordi Oliveras Boix, que hi han donat nova vida, van creure més oportú conservar-lo i renovar-lo que no pas substituir-lo per un de nova planta.

Les velles escoles van quedar buides aviat, van allotjar altres usos, van rebre afegits (una nova nau, una altra de transversal unint-ne dues de les preexistents) i van ser apedaçades amb no gaire cura.

En aquest context, l'estratègia d'Oliveras Boix va passar per recuperar i dignificar l'estructura de l'edifici, alliberar-la d'afegits inadequats, realçar-ne la façana davant d'un petit pati

d'accés, i afegir una nova i cinquena nau al conjunt. Aquesta última es distingeix pels grans finestrals, de forma irregular, a banda i banda. El formigó i els sòcols de maó continuen tenint protagonisme a l'obra, però els metalls han guanyat terreny en fusteries, revestiments i rastells.

A l'interior es conserven les altures de les naus, es treu bon

partit de la llum de les clara-boies i es disposen espais d'altures inferiors a l'eix que uneix els diferents cossos.

Val a dir que aquesta circumstància, a més a més d'un càlid interiorisme –acolorit en gris i verd clars–, aporta confort en una atmosfera nòrdica, un punt retro. Els patis interiors rehabilitats aconseguen àmbits de lectura a la intem-

JOSÉ HEVIA

La biblioteca Montbau Albert Pérez Baró

Biblioteca Montbau

Arquitectes: Oliveras Boix
Ubicació: Barcelona.
Carrer Arquitectura, 8

perie que són força agradables.

En suma, una obra de dimensió i recursos moderats però que reflecteix la sensibilitat patrimonial dels seus autors –ja acreditada a Alchemika–, la seva habilitat arquitectònica i la seva atenció als acabats.

CRÍTICA DE TEATRE LÍRIC CATALÀ

Catalanisme inofensiu

La Santa Espina

Autor: Enric Morera (1907), sobre un text d'Àngel Guimerà
Intèrprets: David Alegret, tenor; Anna Alàs i Jové, soprano; Enric Martínez Castignani, baríton; Sergi Mateu, narrador. Coral Polifònica de Vilafranca. Dir.: David Hernández i Urpí. Orquestra Simfònica del Vallès
Direcció: Rubén Gimeno
Lloc i data: Palau de la Música Catalana (2/XII/2015)

ROGER ALIER

Ben curiosa la coincidència de concerts: el de l'Orfeó Català, el dia 1, amb el *Cant de la Senyera* dedicat a la memòria d'Enric Àlvarez, que fou secretari de la Junta de l'Orfeó, i el 2, amb una obra destacada d'Enric Morera, que fou director de la coral Catalunya Nova, precisament molts anys rival de l'Orfeó. Morera fou l'impulsor d'una varietat de teatre musical al qual donà el nom de Teatre Líric Català, per apartarlo de qualsevol contacte amb la sarsuela i, impulsat pel seu wagnerisme, donà a les seves partitures un component simfònic immens, amb metall i percussió a pleret. El 1907 va obtenir un èxit immens (com recull la *Revista Musical Catalana* del moment) amb aquesta història (bastant infumable, sigui dit de passada) en

què enmig de bruixes i bruixots, prínceps i princeses i esclaves apareixen de sobte unes captives catalanes (!) que són les que canten la famosa sardana que el públic va aplaudir, ara també amb gran entusiasme, i que Rubén Gimeno, pulcre capdavanter de l'orquestra, que va portar amb mà mestra, va fer repetir.

L'obra, en conjunt, és un pèl estreta de pit, les intervencions solistes són escasses i apartades, i això fa que calgui un narrador (Sergi Mateu) que ens va explicar les transformacions màgiques que es van succeir a l'entorn d'un príncep enamorat (Arnold) que recupera el tron quan el seu rival Gueridó fa un petó a la bonica Maria, que tenia un reliquiari amb una "santa espina" atribuïda a la corona de Crist. Una amalgama difícilment digerible que Morera va embolcallar amb la seva música de ressons wagnerians, tant que en algun moment no ens hauria sorprès veure aparèixer en escena una valquíria o el drac Fafner.

El conjunt vilafranquí va cantar amb solvència, i els solistes (David Alegret, Anna Alàs i Enric Martínez Castignani, van exhibir les seves qualitats vocals a plena satisfacció de tots els presents, que van viure encuriós aquest retorn al passat, provocat per l'estúpida prohibició que va mantenir apartada del públic aquesta bastant inofensiva reivindicació catalanista.●

NUEVA TIENDA

C.C. La Maquinista
· BARCELONA ·

Viernes, 4 de diciembre
de 18:00 a 20:00h.

Todas las tendencias
de la temporada,
DJ Set de Anna Ponsa,
candybar, fotógrafo...
· Entrada libre ·

¡TE ESPERAMOS!

dayaday
www.dayaday.es

TheProject[®]
LIVING LIVE MUSIC

ELS
GRANS
DEL
GOSPEL
LES MILLORS
VEUS DEL MÓN

★★★★
Sercotel Àmister Art Hotel
Deluxe Collection
Presenta

A Spiritual Tribute To **BB King**

**CHICAGO
MASS
CHOIR** 15 DESEMBRE
BARTS

Venda d'entrades, a
elsgransdelgospel.cat